

ХИГИЕНА

ЗДРАВЪ и МЛАДЪ

СОФИЯ
1937

Л. Лулчев

Т. Арабаджиев

Х И Г И Е Н А

Истината не зависи от заключението, което
чужд архаизъм, но заключението трябва да разго-
ЗДРАВЪ И МЛАДЪ

дава хората от тежестта болести, ни да ни
дадемъ начинъ в истинния животъ, своето здраве.

Понеже въ Битието е поставенъ ната осмис-
ляна за свободата, всъки е свободенъ да мисли
както иска, но всъки ще носи и своя последи-
тъ отъ своята мисъл...

Ние сме свободни въ мисълта си, но ако ти
не е въ хармония съ природата, ако не, послед-
ствата на тая мисъл не ограничаватъ.

Успяватъ седи върежията погрешки.
Всяка мисъл, носи радостъ, свобода
и съществува е Божество.

Печатница „Здравъ“, Врбница 1 — София

НИФ
1937

АНТЕНА
ЗДРАВЪ И МЛАДЪ

Печатница „Задруга“, Врабча 1 — София

РНФОО
7881

Истината не зависи отъ заключенията, които ний правимъ, но заключенията трѣбва да изхождатъ отъ Истината.

Излѣкуванието не седи въ това да освободаваме хората отъ тѣхнитѣ болести, но да имъ дадемъ начини и методи да пазятъ своето здраве.

Понеже въ Битието е поставенъ като основа закона за свободата, всѣки е свободенъ да мисли както иска, но всѣки ще носи и самъ последицитѣ отъ своята мисль.

Ние сме свободни въ мисълта си, но ако тя не е въ хармония съ мировитѣ закони, последицията на тая мисль ни ограничаватъ.

Успѣхътъ седи въ поправенитѣ погрѣшки. Всѣка мисль, която носи радостъ, свобода и свѣтлина е Божествена.

ЗА УЧИТЕЛЯ

При ученикътъ дойде единъ и му каза така — Знаете ли вие, че тоя, когото наричате Учитель, е само единъ ученъ човѣкъ, но далечъ нѣкжде въ Хималаитѣ живѣять истински учители на челоуѣчеството, които сж вѣчни? Вие се заблуждавате като смѣтате тоя човѣкъ за Учитель.

Ученикътъ го погледа насмѣшливо.

— Ами вие знаете ли, че има още по-учени учители отъ тия на Хималаитѣ?

— Кжде сж?

— Не е важно. Мислите ли вие, че тия които знаега, тѣ сж край на Божията мѣдростъ, възможность, знание, сила и ерархия?

И въ обикновенния животъ има учители за забавачници, има и за гимназии. Всѣкакви има. *Но твой учитель е тоя, отъ когото можешъ да се учишъ.* Извора, отъ който ти можешъ да пиешъ, той е изворътъ за тебе. Може да има и по-голѣми нѣкжде, но тѣ сж за други. Азъ съмъ намѣрилъ моятъ Учитель. И ако имамъ нужда отъ по-вече знание, той е, който ще ме заведе и упжти — той по-добре знае. Защото ако азъ не зная и колкото най-малкия отъ Тѣхъ, какъ ще разбера кой е по-голѣмъ? И какво ми важи мене колко сж голѣми изворитѣ, ако азъ мога да изпия само по нѣколко шепи отъ тѣхъ? Не е ли щестлавие да търсишъ непременно най-голѣмия изворъ? По-добре гледай колко е чистъ. Бихъ предпочелъ свѣтлия планински изворъ предъ мжтния виръ, па макаръ последния да е огроменъ. А и нашия Учитель това ни казва: „Водата въ всички извори е една—само че презъ различни мѣста е минала и различни примѣси съдържа,“

ВСИЧКИ МОЖЕМЪ ДА БЪДЕМЪ БОГАТИ

— За едно само мечтая Учителю, говори момъкъ цѣлъ зачервенъ, седналъ малко сгърбенъ на стола. — Може да го намѣрите за лоцо, за много материалистично, но азъ искамъ да бжда богатъ, много богатъ.

Учителя го гледа усмихнато. Младежа се смущава още повече, черви и запотява бързо, но настоява на своето.

— Не ми се смѣйте, Учителю, искамъ най-после...

— Та ти искашъ това, което имашъ вече, казва му Учителя.

— Какъ имамъ? Не знамъ ли колко и какво имамъ?

— Колко и какво имашъ ти самъ незнаешъ, както не знаешъ и самата дума богатъ какво значи.

— Какъ да не знамъ? Богатъ, да имамъ пари — това е много проста работа.

— Ами едно чекмедже въ което има пари, богато ли е?

Първоначално богатъ е имало съвсемъ другъ смисълъ.

— Каквъ?

— Вземете самата дума, или нѣкоя друга сходна: — Рогъ, който има рогъ — рогатъ. Богъ — който има Богъ — богатъ. Имотенъ и богатъ не е едно и сжщо нѣщо.

— А, значи...

— Да, първоначално богатъ е билъ човѣкъ, който е ималъ Бога въ душата си и го проявявалъ съ дѣлата си. Така и ти и азъ и всички можемъ да бждемъ богати!

ДАВАМЪ ДЕСЯТЪКЪ НА БОГА

— Ами азъ редовно си отдѣлямъ десятакъ за Бога — отъ всичко това, което печеля. Нали това е право, Учителю? запита Го една дама, която отъ скоро посещаваше беседитѣ.

— Да, хубаво е, каза Учителя.

— И азъ тъй мисля, това е сжщината на Християнството, каза окуражена дамата.

Учителя се усмихна.

— Като давате една десета за Бога, другитѣ деветъ десети за кого сж?

— Ами за въ кжщи, за дома, децата, мене, мжжътъ ми — нали и азъ имамъ кжща?

— Значи за Бога една десета, а деветъ десети за насъ ли? Има ли нѣщо, което да не сме получили? Какъ дойдохме на тоя свѣтъ? Новото е тамъ: — всичко за Бога! Онзи, който може да направи всичко за Бога, всичко да даде за Него — и Богъ може сжщо всичко да направи за него, всичко да даде. Довѣрие за довѣрие, любовъ за любовъ — така е законътъ. Ако ние сме само касиери на Бога — всичко ще върви, но ако ние при-своимъ земята, богатствата, хората и залочнемъ да говоримъ за „моята“ земя, „моята“ жена, „моего“ дете — много ще страдаме, защото идватъ дни, въ които Тоя, който ни е далъ нѣщата, си ги взема и ние, щемъ не щемъ, разбираме, че тѣ ни сж били дадени за ползуване, а не да ги своимъ и владѣемъ. Така ни е даденъ разумътъ, сърдцето, волята, нашето тѣло, родителитѣ, децата, богатствата. Отъ тамъ се раждатъ нещастията, скърбитѣ. Ние мислимъ за нѣщата, за свѣта така както не е и когато живота ни корегира, ние

страдаме. Но ако ний мислимъ право, всичкитѣ ни работи ще се оправятъ.

— Но колко е страшно разочарованието въ живота, Учителю, каза дамата наскърбена.

— Разочарованието има своя цѣръ — Истината. И хората не страдатъ отъ разочарованието, а отъ очарованието. Ако нѣма едното, не иде и другото. А тоя, който знае Истината, за него нѣма нито разочарование, нито очарование — той е свободенъ!

ИЗГУБИХЪ ВСИЧКО!

— *Изгубихъ всичко*, плачеше една жена въ стаята на Учителя. Мжжътъ ми ме напусна, синътъ ми се самоуби. Богатството си изгубихъ, разпиля се. Преследва ме сждбата. А толкова вѣрвамъ, тъй религиозна съмъ. На черкова отъ дете ходя. Постоянно се моля. Отъ гривнитѣ и прѣстелитѣ, последнѣто, което остана, златно кандило направихъ и го подарихъ. Разбирате . . . — не позлатено, а златно . . . Малко, но златно . . . И въпреки всичко все съмъ нещастна. Мислѣхъ, че вече съмъ спасена . . . че Богъ ме е помилвалъ, а то вижъ какво ми дойде до главата. Сега и дъщеря ми ме тикна въ тоя приютъ, взема ми малкото парици, които имахъ . . . Кажете ми поне спасена ли съмъ? Два пжти идвамъ на Ваши бегеди. Вие говорите съвсемъ друго яче. Не разбирамъ всичко . . . но . . . кажете ми поне спасена ли съмъ? Азъ имамъ вѣра, на, вѣрвамъ въ Бога..

— Вѣрата е едно нѣщо, а спасението е друго, каза Учителя тихо. Да вѣрвашъ, това е твоя длъжностъ. Да се спасишъ, значи да знаешъ зако-

нитѣ и да ги изпълнявишъ. Като вѣрвашъ въ Бога и го обичашъ, ти ще изпълнявашъ неговитѣ закони и ще бждешъ спасена. Вѣрване, което е наложено чрезъ законъ, е суевѣрие. Но вѣрата сама не спасява. Вѣра безъ любовъ нищо не е. Ако ти само вѣрвашъ въ законитѣ на една държава, че ги има и сж добри, но не ги изпълнявашъ, нѣма ли да те сждятъ и затварятъ?

Това ти казвамъ, вѣра безъ любовъ нищо не е. Затова люби Бога!

— Може ли?

— Да, може. Единствената привилегия за човѣка предъ другитѣ животни, седи въ това, че му е дадена възможността да люби Бога, и изпълнява волята Му.

— А защо като се моля толкова Богъ не чува молбата ми?

— Отъ где знаешъ, че я не чува?

— Ами не ми помага, толкова се молихъ.

— Ако лѣкаря ви даде рецепта за болестъ, която сте казали, а вие я не изпълните — лѣкаря ли е кривъ за вашитѣ страдания? Богъ ни обича заради нашето безпомощие и винаги се притичва на помощъ, но ние само искаме — поиѣкога и сами незнаемъ точно какво. Не плаче ли нѣкой момѣкъ за мома, че безъ нея не може да живѣе, а следъ година само, плаче отъ нея. . .

— Ами какво да правя тогава?

— Когато се натѣкнешъ на злото въ себе си — воювай! Когато се натѣкнешъ на добритѣ сили въ себе си — работи! Въ това седи героичството, юначеството на човѣка.

РАЗОЧОРОВАНИЯ

При Учителя отишълъ единъ младежъ и започналъ да му говори така: — „Разочорованъ съмъ. Обичахъ една мома, тъй много мечтаехъ за нея, смѣтахъ я за най-идеалното сжщество, а тя ме зарѣза и предпочете други, който е далечъ по доленъ отъ мене. Имахъ приятели, на които помагахъ, но и тѣ като обеднѣхъ, ме оставиха. Свѣтътъ ми се вижда безмисленъ, какво да правя?

— Нѣщата въ човѣшкиятъ свѣтъ ставатъ по две причини: отъ знание и отъ незнание. Когато произлизатъ отъ незнание, тогава иде разочорованиято. Помни, че природата е разумна. Тя въ всѣки човѣкъ влага само тия идеали, които той може да изпълни. Кжде е погрѣпката на човѣка? Че той трѣгва да търси и иска *другитѣ хора* да бждатъ споредъ *неговиятъ* идеалъ, а това е невъзможно. — И тѣ самитѣ иматъ свои собствени разбирания и стремежи. Ти ако искашъ да бждешъ разуменъ и щастливъ, *ти ще обичашъ* тъй както ти е идеала, при всички условия, вѣренъ приятель на своитѣ приятели.

— Ами като съмъ слабъ и не мога?

— Ами ако ти се мислишъ за слабъ и не можешъ да изпълнишъ ония идеали, които сж *твои* за хубавото, за вѣрността, за любовта, отъ где на кжде искашъ *другитѣ*, чуждитѣ хора да наредятъ и промѣнятъ живота си споредъ тѣхъ? Право ли е това? И ако ти въ своя собственъ животъ не можешъ намѣри смисала, какъ ще видишъ смисала въ свѣта?

Момъкътъ си навелъ главата зачервенъ. — Разбрахъ, Учителю! И като му цѣлуналъ ржка, излѣзълъ дълбоко замисленъ.

ЗА ЛЮБОПИТНИЯ

При Учителя влиза за пръв път хитър старецъ. Той е благообразенъ и крайно любопитенъ. Още при вратата той се спира и започва да разглежда очудено стаята му. Очевидно е, че тя не отговаря, на неговитѣ схващания за живѣлището на единъ святъ, духовенъ човѣкъ. И той гласно се чуди, гледайки по стени-тѣ и пита: — Ами кжде ти сж свѣтитѣ, ико-нитѣ?

Учителя се смѣ весело:

— Мойтѣ икони сж живи. Всичкитѣ свѣтци до единъ съмъ ги изпратилъ на работа, затова не ги виждашъ тукъ.

ВЪРВАМЪ И ПОЧИТАМЪ

Интелигентна дама говорѣше съ Учителя, ограденъ съ жадуващи слушатели. Тя бѣ дошла съ свои приятелки отъ града за пръв път и следъ беседата сподѣляше своитѣ впечатления.

— Не ми е ясно всичко, което чухъ, каза тя смѣло и синитѣ ѝ очи гледаха втренчено. Не ми е ясно. На сега азъ съмъ християнка, нали? Чета, изучвамъ и зная Евангелието. Почитамъ Христа. И вие сжщо говорите. Кое е тогава Новото учение? Въ какво се състои то?

Учителътъ я погледна меко и каза:

— Вие сте музикантка, нали?

— Да, т. е. . . отъ где знаете? — сепна се тя, когато си спомни, че за пръв път го вижда.

— То е написано на Вашето чело, ей тукъ — показва Той съ прѣстъ на своето. Имате цен-
трове, които сочатъ това. Добре, ако Вие само

изучавате да речемъ биографията на Паганини или на Бетховена, ако знаете точно, кога кой какво е написалъ, ако вѣрвате, че сж отлични музиканти и ги почитате, но не свирите нищо, мислите ли, че сте ученици на тоя или она музикантъ или че сте изобщо музикантъ?

— Разбира се, не, каза усмихнато дамата.

— Тогава и тия, които знаятъ и учатъ Евангелието и разправятъ какво е правилъ Христосъ сж подобни „музиканти“. Свирене иска! Не хора, които знаятъ Евангелието, а които го живѣятъ сж християни. Не които говорятъ за музикантитѣ, а които свирятъ като тѣхъ, защото Христосъ каза: „И по-голѣми отъ тия дѣла ще вѣршите!“

— Разбирамъ каза дамата, като леко наведе глава, но тогава, коя черква е права? Кжде трѣбва да се търси Божия пжтъ?

— Кое трѣбва да сжествува преди всичко, черквата или Божиятъ законъ? Тѣлото или душата? Божиятъ законъ сж преди всички черкови. Душата е сжществувала преди тѣлото. Душитѣ създаватъ тѣлата, а тѣлата не могатъ да създаватъ душитѣ.

Божия законъ трѣбва да се приложи на първо мѣсто и споредъ него да се преобразятъ всички науки и философски системи, споредъ него да се преустроятъ всички църкви и държави.

Добритѣ хора ще оправятъ свѣта, а не паритѣ. Хората на Божественото учение ще оправятъ свѣта. Но за тая цель, трѣбва да се приложи това учение. За да приложите това учение, вие трѣбва да вѣрвате въ Божественото начало въ себе си. Безъ тази вѣра никакъвъ успѣхъ не може да имате.

— Разбрахъ, каза дамата и като се наведе, цѣлуна му ржката.

ЗАЩО БОГЪ МЕ НАКАЗА?

— Но защо така всичко е противъ менъ, защо Богъ ме така наказва? Учителя вдигна ржка и жената спрѣ недовършила.

— Наказва! — а вие видѣли ли сте Бога за да знаете, че Той така ви наказва?

— Ами нали всичко по Неговата воля става.

— Чудно. . . та ако това бѣше така, кой би спорилъ тогава? Кой отива въ затворитѣ — тия които изпълняватъ законитѣ или които не ги изпълняватъ?

— Е ами. . . пакъ смѣнка жената, които не ги изпълняватъ.

— Или може би Господъ наказва тия, които изпълняватъ заповѣдитѣ му?

— О, не, това е недопустимо.

— Е, тогава? Не се ли наказва невежия самъ? Ако нѣкой бутне електрическия токъ и той го свали на земята — токътъ ли е виновенъ?

— Вѣрно Учителю. Ние страдаме отъ нашето ограничено знание.

— Знае тоя, който постига това, което иска. Тоя, който намира противоречия, роптае или се съмнява — нѣма достатъчно свѣтлина. Въ свѣта противоречия почти нѣма, тѣ сж повечето пакти въ разбиранията на хората.

УЧИТЕЛЮ, ДЪЩЕРЯ МИ!

— Учителю помогни — дъщеря ми иска да се жени за единъ човѣкъ, когото азъ лично не

харесвамъ. Той не е добъръ, а тя не иска и да ни слуша.

— Не се грижи за работи, които не влизатъ въ кръгъ на твоитѣ възможности, каза Учителя. Не е твоя работа да женишъ дъщеря си или сина си; Хората се женатъ, а Богъ съчетава душитъ. Следователно щомъ Богъ е изпратилъ дъщеря ти и синътъ ти на земята, Той има грижа за тѣхъ. Не се меси въ Божиитѣ работи. Не се наемай да правишъ хората щастливи преди самъ да си щастливъ. Ти самъ си нещастенъ, а искашъ другитѣ да правишъ щастливи! Това е невъзможно. Какъ е възможно единъ нещастенъ момъкъ да направи момата щастлива или една нещастна мома да направи момъка щастливъ? Това не трѣбва да ви обезсърдчава, но радвайте се, че знаете истината по тоя въпросъ. Но и знанието, което придобивате, нѣма да ви донесе щастие. То е само условие за развитието на човѣка.

ЕТО ГО, УЧИТЕЛЮ!

Една майка тикаше детето предъ себе си — „Ето го Учителю, не слуша никакъ. Какво да го правя? Все бѣга и е много немирень.

— Трѣбваше да го учишъ до като бѣше въ тебе и не можеше да бѣга, каза Учителя. Тамъ се възпитава детето. А излѣзе ли на тоя свѣтъ — турете го на правия пжтъ — то самъ ще се прояви. За развитието си човѣкъ се нуждае отъ вътрешна свобода. Не го учете постоянно. Едно семенце като го посадите какви речи и наставления му четете за да расте? Давате му само условия, почва, вода, въздухъ, свѣтлина, а то показва какво крие въ себе си. Ами и съ детето е така. При-

родата праща новото въ свѣта чрезъ детето. Да знаете, че до като детето не мине презъ опитности, не е въ състояние да разбере родителитѣ си. Но ако ви обича, ще ви слуша. А като ви слуша, може да се предпази отъ много излишни страдания.

СТРАХЪ МЕ Е!

Синеоки дълбоки очи, раздѣлени отъ голѣмъ носъ на прегърбенъ човѣкъ следѣха Учителя съ внимание.

— Много се страхувамъ, много. . . Това е нещастieto ми. Нерви не ми останаха, раболѣхъ се.

— Причината на всички болести — каза Учителя се крие въ човѣшката крива и отрицателна мисль. Като знаете това, не трѣбва да се страхувате. Страхътъ не изправя работитѣ. Страхътъ е аномално състояние въ човѣка. Когато греши, когато върши престѣпления, човѣкъ всѣкога се страхува. Трѣбвало е той да бѣде предпазливъ, внимателенъ преди да е съгрешилъ. Предпазливостта трѣбва да предшества страха. Благоразумieto трѣбва да предшества предпазливостта, а благочестieto — благоразумieto.

ГРИЖИ ЗА УТРЕШНИЯТЪ ДЕНЬ

— Съсипахъ се отъ грижи, Учителю, каза суха жена, хваната подъ ржка съ едно едро момиче, което изглеждаше, че вижда Учителя за първи пѣти и се взираше въ него съ голѣмитѣ си черни очи. — Учителка бѣхъ, уволниха ме. Хайде както и да е, пенсията едва стига за нѣщо. . . Мажътъ ми е и той пенсионеръ, но все кашля,

болнавъ . . . Другитѣ деца, това е най-голѣмото, сж все ученици . . . Дрешки, книжки . . . все не стига. Това иска, онова иска . . . разстроихъ си нервитѣ. Ходихъ при лѣкари, при професори, по клиники, всички ми казватъ — нерви. Е, нерви, разбира се, човѣкъ съмъ, нерви . . . Едното дете легне, едва оздравѣло, другото . . . Пъкъ имамъ и една сестра стара мома и тя решила да се жени на стари години . . .

Момичето, забележимо смутено, буташе майка си навѣрно да млъкне.

— Оставете я, каза Учителя кротко, нека си каже. Момичето се зачерви, а жената забърза още повече.

— Ами, тя не знае. Не Ви е виждала и не знае, че на васъ човѣкъ всичко може да си каже като на баща. — И тя продължи поменика си, като най после го завърши съ въздишка. — Утре не зная какво ще стане! — Това най-много ме мъчи.

— Човѣкъ не трѣбва да мисли за утрешния день, каза тихо Учителя, защото само днешния день е нашъ. Утрешния день принадлежи на сжщества високо напреднали. Утрешния день е заетъ вече, защото празни пространства въ природата не сжществуватъ. Утрешниятъ день, който за насъ е бждаще, е заетъ отъ сжщества, които живѣятъ въ този день както въ настояще. Нашия днешенъ день, нашето настояще е бждаще за сжщества, които идватъ следъ насъ. Щомъ е така, ние нѣма защо да мислимъ за утрешния день. За утрешния день мислятъ сжщества, които работятъ въ утрешния день. Ние, които работимъ въ днешния день каквото спечелимъ остава за ония, които идатъ

следъ насъ. Тѣ ще се ползватъ отъ нашитѣ придобивки, а ние — отъ придобивкитѣ на онѣзи, които живѣятъ въ утрешниятъ день. Следователно онѣзи които сж надъ насъ — работятъ за насъ. Това значи, да възложи човѣкъ товара си на Бога, да уповава на него.

— А сега ми стана ясно; каза жената, и започна нова история . . .

НА КРЪСТОПЪТЪ

— Малко време ми отдѣлете, Учителю, каза единъ високъ едъръ момъкъ и тръгна подире му.

— Заеъ съмъ сега, каза Учителя.

— Учителю, азъ зная, че ти винаги си заеъ. Може би азъ най-малко заслужавамъ времето, ви което ще ми дадете, но погледнете ме и кажете. На кръстопътъ съмъ, на страшенъ кръстопътъ. И нѣма кой да ми покаже пътя, върния пътъ на живота освенъ Васъ.

— Мислишъ ли?

— Не само мисля. Опитахъ, Учителю. Учихъ медицина. Оставихъ я защото видѣхъ, че тия, които ни учатъ не се интересуватъ толкова отъ здравето на хората, колкото отъ това, което ще имъ заплатятъ. Започнахъ философия. Учехъ съ усърдие. И единъ день разбрахъ, че ние учимъ история на философията, а не самата философия. Защото всички които ни я предавала бѣха обикновени хора. Между тѣхъ нѣмаше нито единъ, който да е именно философъ самия. Разбрахъ, че да разправяшъ за война или за Наполеонъ, не значи да си воененъ. И животътъ ми се обезмисли. Струва мисе, че нѣщо изгубихъ и това нѣщо ми отнесе всичката радостъ на живота.

— Седнете, посочи му Учителя столъ. Всичко това се е случило съ васъ по много проста причина. . . Вижте тѣзи електрически лампи. Свѣтятъ отлично, но кога, можете ли ми каза?

Момъка го погледна недоумяващъ. — Нали само когато сж съединени съ источника на енергията, на свѣтлината?

— Е да, разбира се.

— И когато връзката, която ги съединява не се прекъсва по нѣкоя причина.

Кога единъ синъ се ползва отъ богатствата на баща си? Нали когато го обича, слуша и продължава работитѣ му или му изпълнява разпоредбитѣ?

Ако вие сте потъмнѣли, ако богатата на живота не ви идватъ, то е че не сте постъпвали добре и сте прекъснали връзката съ великитѣ закони на природата, поради което е настъпила тъмнина, недоимъкъ, смущение, скръбъ.

— Ехъ, учителю, та сега тамъ е всичкия въпросъ, че не може човѣкъ да разбере кое е добро и кое лошо.

Кое е добро и кое лошо?

— Това е най-лесно за онзи, който вѣрва въ едно разумно Начало въ свѣта.

— Че и азъ вѣрвамъ, Учителю, каза бързо момъкътъ.

— Хубаво, щомъ вѣрвашъ, тогава много лесно ще се ориентирашъ. Всичко онова, което приближава умътъ и сърдцето, волята, душата и духътъ ви къмъ това Начало—то е добро. Може нѣкога скръби и нещастия да те накарать да поз-

наещъ Бога — и това е добро. А ако богатства, знания, ума, ще те отдалечат отъ Него — отречи ги.

— Ами тогава?

— Тогава ще отидешъ да се учишъ. И като се научишъ ще дойдешъ пакъ при умътъ си и ще го възсъднешъ. Защото не е важно да имашъ силенъ конь, ами трѣбва да знаешъ да го яздишъ. А като се научишъ да го яздишъ — да знаешъ и къде да отидешъ и кому да служишъ съ него, Сега хората въ свѣта знаятъ законигъ и придобиватъ богатства, умъ, здраве, наука, но незнаятъ още основнитѣ принципи. Сега науката служи и за смъртъ и за животъ: — правятъ лѣкарства и отрови. Умътъ служи сжщо тъй и на злото и на доброто. Това е безпринципностъ. Отъ това страдатъ хората.

А вие трѣбва да се самоопредѣлите и тогава ще наставе миръ въ душата ви, свѣтлина въ умътъ ви и свобода за волята ви — ще може да работите разумно.

МНОГО НЪЩА МЕ МЪЧАТЪ

— Много нѣща ме мжчатъ, Учителю. Все голѣми идеи имамъ. Искамъ да разбера кой е билъ Исусъ, кой сте и вие самъ? Какво значи да е човѣкъ „синъ Божий“? . . .

Кажете ми! Защото чета много книги, но вмѣсто разяснение менъ ми става по тъмно. Говорятъ ми за идването на Мировъ Учителъ и отъ сега знаятъ тѣ, какво той ще прави . . . Това възможно ли е? Нали той ще внесе Новото, а новото именно за това е това ново, защото никой освенъ тоя, който го носи, не го знае. . .

— Хубаво е че се интересувате отъ тия въпроси, каза Учителя на човѣка, който си намѣст-

ваше пенснето и се взираше надъ него въ Учителя. — Хубаво е, но има нѣща, които се учатъ отвънъ, има нѣща които се учатъ по вътрешенъ пкътъ. Една храна каква е, или дали изобщо е храна може да се разбере само следъ като се опита. *Оставете нѣщата сами да ви кажатъ това, което сж.* Защото и да ви кажа, че нѣщо е хлѣбъ, а то ако не е, защо ви е такова знание? А и ако въ действителностъ е хлѣбъ, а вие не можете да го ядете, защото стомахтъ вие е разстроенъ — тогава, кажете ми, какво ще ви ползува и това знание? За мене си азъ зная, опитвамъ и ямъ това, което зная. И моятъ животъ ми показва това което ямъ добро ли е или не.

— Да, ама какъ? Защото всички ядемъ.

— Носи ли ми животъ, сила, свѣтлина, разширение, обичъ, помощъ за другитѣ, миръ за менъ? — Щомъ имамъ всичко това — зная че право мисля. И вие сега провѣрете себе си какво и какъ мислите и вижте имате ли миръ въ Душата си. Ако не — смѣнете мисълта си.

Помнете, че духътъ сжщо тѣй смѣня формитѣ си, но ако вие обичате нѣкого ще го познаете и въ тъмината не само по вида или по гласа, ами и само по стжжкитѣ. Не е ли това така? Всѣки влюбенъ го е опитвалъ.

Не може никой да ви се изявява ако не го обичте. Когато обикнете достатъчно, всичко ще ви стане ясно — нѣма да питате вече.

— Добре де, ама какъ така да обикна? Ами ако не мога да обикна? Нали това на сила не става?

— Право е че на сила не става. Но ако вложите въ една кесия или каса паритѣ си не

пазите ли и кесията заради ценноститѣ, които сте вложили въ нея, не я ли обиквате?

— Е, разбира се.

— Тогава не ви ли е ясно? — *За да обикнете — жертвувайте нѣщо; за това което искате да обикнете.*

Вижте едно дете или една идея за която много е жертвувано — много се и обича!

При това помнете, че всички ний изживяваме временни състояния и разбирания и недейте иска всичко изведнажъ да разберете и да ви стане ясно.

Ясното и знайното за пеперудата не е ясно и знайно за гжсеницата.

Не формулирайте нѣщата, а ги живѣйте — и тѣ сами ще ви кажатъ какви сж.

Следвайте тоя методъ на работа, имайте търпение и резултата ще ви задоволи. Нали ако отидете не на време при едно дърво, слива напримеръ, най-напредъ плода е горчивъ, послѣ става киселъ, най-после, на своето време, кога озрѣе — сладкъ. Не късайте и не яжте зелени плодове. Оставете взматая мисль да озрѣе — и тогава яжте.

— Благодаря, разбрахъ, Учителю.

СТУДЕНТИТЪ ПРИ УЧИТЕЛЯ

Въ хубавъ слънчевъ день група студентки и студенти заобиколиха Учителя, вглеждащи се усмихнати въ него, шушукаха нѣщо на ухо и си сподѣляха впечатленията. Неговото правилно лице, хубава бѣла брада и ореолъ отъ бѣли дълги коси му даваха прилика на икона, жива икона.

Той ги гледаше съ дълбокитѣ си очи като да бѣха току що събудили се деца. И тѣ чув-

«Струващи се свободни» средъ тая красива поляна, заобиколена отъ борови дървета — красивъ фондъ на дъното на който изпъкваше Витона — се над-варваха да питатъ това, което мислѣха, че Той трѣбва да знае, или пъкъ, че трѣбва да имъ каже.

— Кажете ни нѣщо. . . за живота, напри-мѣръ — каза високъ студентъ, който бѣ отмѣ-налъ червената си шапка на сами върха на темето.

— Живота е най-голѣмото благо за човѣка. Но момента, въ който човѣкъ помисли, че живо-тътъ е само негово благо и потърси начинъ, какъ по рационално да го използва за себе си — той е създалъ вече своето нещастие — каза Учителя.

— Защо? — запитаха нѣколцина изведнажъ.

— Защото никой нѣма право и не може да използва живота за свое лично благо.

— Тогава всички трѣбва да бждатъ равни значи — обади се скромно момиче.

— Не, ние не подържаме идеята, че хората трѣбва да бждатъ равни, еднакви. Ние не сме за равенството. Такъвъ законъ въ природата не съ-ществува.

Природата дава на всѣки необходимото, но не по равчо. Защото равенство между малкото дете и голѣмия човѣкъ не може да има. — Единъ дѣлъ хлѣбъ за голѣмия е необходимъ, но за мал-кото дете той е излишекъ. Сжщо и това което е необходимо за болния, не е и за здравия — и обратно. Но щомъ дойде закона на любовта, тамъ вече идва закона на даването, а не тоя на правото. Когато обичашъ нѣкого или ти трѣбва да му да-дешъ нѣщо или той трѣбва да ти даде. Въ лю-бовта трѣбва да има обмѣна, но сжщевременно и безкористие.

— Какъ да разберемъ това? — запита нѣкой и всички наостриха уши.

— Децата обичатъ баща си, радватъ му се, защото е богатъ, има какво да имъ даде. Щомъ осиромашѣе и остарѣе, тѣ вече не могатъ да го търпятъ и чакатъ по-скоро да си замине за онзи свѣтъ. Ако е богатъ и старъ да е, синоветъ му обикалятъ около него съ почитание — очакватъ да имъ даде нѣщо. Какъвъ моралъ има въ тази любовъ? Любовта съ пари не се купува, нито се продава. И знанието съ пари не се продава.

— Ахъ, ами ний защо тогава плащаме пари? — провикна се нѣкой.

— Което се купува не е знание.

А що е знание тогава?

— Знание е онова, което те води къмъ поставената целъ, дава миръ въ душата ти, свѣтлина въ умътъ и свобода въ постъпките. Да знаешъ нѣщо безъ да можешъ да го направишъ или приложишъ, не е знание. Знание, което не облекчава живота, не повдига надналия, не оздравява болния, не е знание. Знанието не е достояние само на единъ човѣкъ, нито е опредѣлено да се постигне само въ единъ день. Знанието е достъпно за всички хора, за всички разумни същества и се придобива въ цѣлата вѣчностъ. До като е живъ човѣкъ, трѣбва непременно да учи. Силата на човѣка седи въ това знание, което може сега да се приложи.

— Ами тогава ние все студенти ли ще бъдемъ? Нѣма ли да свършимъ никога?

— Какво следвате? — запита Учителя.

— Право — обади се нѣкой.

— Философия казаха други.

— Е щомъ свършите правото тогава. . . ще почнете кривото. И който свършва философията, започва. . . невежеството. Знанието, което нѣма край и не се свършва никога — то е знание, то е наука. Наука, която се свършва е лъжлива наука.

— А, тукъ ще споримъ.

— Може, но спора нищо не придава.

— Е, кой е правъ тогава?

— Тоя е правъ, въ когото Богъ живѣе.

— Ами ний не сме ли прави?

— Щомъ питашъ, ти се съмнявашъ въ себе си. Щомъ се съмнявашъ, ти самъ си решавашъ въпроса. Човѣкъ трѣбва да съзнава въ душата си че е правъ.

— Може да е тъй, но къде да се учимъ тогава?

Къде да се учимъ?

— Тогава къде да се учимъ? Нали казватъ, че човѣкъ може да се учи отъ всѣкъде и отъ всичко, залита едно слабичко момиче, което се изчерви цѣло отъ погледитѣ на другитѣ.

— Не, каза Учителя, човѣкъ може да се учи само отъ това, което иде отъ Бога. До като мисли човѣкъ, че отъ тукъ и отъ тамъ може да придобие знания, той е на кривъ път. Но и това, което научи, трѣбва да знае какъ да го предаде. И нѣма нищо по-красиво за човѣка отъ това да предава нѣщата както сж въ действителностъ, безъ никакво изопачаване. Човѣкъ трѣбва да знае, че се намира въ свѣтъ създаденъ отъ Бога, въ който господарь е Богъ. И ако човѣкъ се ползува отъ благо на този свѣтъ, това става по единствената причина, че той носи истината въ себе си.

Отклони ли се отъ тая истина, съ това прекъсна връзката си съ живота. Животътъ носи Божественитѣ блага въ себе си. Най-голѣмо благо за човѣка е самиятъ животъ, но като го живѣе той трѣбва да се учи да различава правата мисль отъ кривата, истинската свобода отъ привидната.

Истинската и привидна овобода.

— Какъ да разпознаемъ истинската свобода отъ привидната?

— И войникътъ има свобода да вземе оръжие и да отиде на бойното поле, но тази свобода е привидна—каза Учителя. Задъ него седи началникътъ му, който насила го заставя да вземе оръжие и да отиде да се бие за отечеството си. Тѣй щото човѣкъ трѣбва да учи да различава нѣщата, чистото отъ нечистото, правото отъ кривото... Това зависи отъ неговото разбиране, отъ това което е научилъ и приложилъ.

Сега вие се учите

— Но за васъ ли само се учите? Несъмнено, първомъ за васъ самитѣ, но за да приложите знанието, необходими сж и околнитѣ. Единъ инженеръ за себе си ли се е училъ да си гради къщи, или докторъ — да си цѣри собственитѣ болѣсти?

— Е да, разбира се, че за другитѣ.

— Затова ви казахъ, че е невъзможно човѣкъ да живѣе самъ за себе си. Това даже и животнитѣ не правятъ вече. Кучето и коня, живѣятъ за своитѣ господари. А човѣкътъ понѣкога има тая изопачена мисль, че може да живѣе самъ за себе си.

Е добре, какво ни е нужно тогава?

— запитва дребна студентка, погледна другарката си, пришепна ѝ нищо и пакъ повтори — да, кажете ми, какво ни е нужно тогава?

— Какво е нужно на човѣка? — каза тихо Учителя, — три неща: права мисль, възвишено чувство и здраво тѣло. Въ това седи неговиятъ прогресъ. Безъ здраво тѣло, човѣкъ не може нищо да постигне. Здравето е мѣрка въ живота. Който е здравъ, той всичко може да постигне, — а това значи да разбере своятъ животъ, а не живота на другитѣ. Човѣкъ, до като е на земята, изучава условията на своятъ животъ — и заедно съ това, постепено се издига. И когато придобие абсолютно здраво тѣло, свѣтль умъ, благородно сърце, силна воля, възвишена душа и мощенъ духъ — той е станалъ истински човѣкъ.

Погледнете чушмата, посочи имъ я Учителя. Виждате, тамъ е изобразена една сърна която ласе. Надъ нея е писано: — „Храни се добре!“ — съ естествена храна да се хранишъ за да си кроткъ и смиренъ по сърце, както Христосъ бѣ. После иде човѣкътъ огръбянъ отъ слънцето, разтворилъ великата книга на Живота, съ ябълката въ ржка — оная, за която го изпъдиха отъ рая. И надъ него пише: — „мисли добре!“ — Значи следъ като се нахранишъ започни да мислишъ право. Чети книгата на живота, ябълката не яжъ. Следъ като се е хранилъ човѣкъ и мислилъ право, иде вече третото положение: — „Работи добре“ — сиречь, гради. Както виждате тая птица прави гнѣздо.

— Е да, ама това е граблива птица, орелъ, каза иѣкой отъ тѣхъ.

— Да, но ето другата, която иде и носи също да гради глътото е глътбъ. Това е бждащата култура, въ която дъвътъ и агнето, орелътъ и глътбътъ ще работятъ заедно.

— Възможно ли е това? — оуди се искрено слабичката студентка.

— Ами това именно носи новата култура. И ако пророкъ Исая хиляди години преди Рождество Христово не се е съмнявалъ, не ще дойде, вие сега ли ще се съмнявате? Не е само човѣкъ да говори, но това което говори трѣбва да остава за вѣчни времена. Вѣчнитъ нѣща сж основа на истинскиятъ животъ.

Учителя отново трѣгна за къмъ стаята си, но тѣ го последваха пакъ, както вече много пжти, и отново го заобиколиха.

Но животътъ сега е тѣй тежъкъ!

каза едно сухо, пѣлчиво, слабичко момче, което дъвчеше нѣкаква клечка въ устата си. То извади парченцето, плю и каза пакъ като ехо на своитѣ собствени думи — тѣй тежъкъ!

— Животътъ е тежъкъ, когато човѣкъ мисли само за хората, а не за Бога. За човѣка е важно едно нѣщо. Той трѣбва да се интересува отъ това, какво Богъ мисли за него. Щомъ държи тази мисль въ ума си, живота му ще бжде лекъ. Въ Бога нѣма никакво лицепритие. Когато отивате при Него, не се нуждаете отъ никаква препоржка. Животътъ ви ще бжде вашата препоржка.

— А какво е вашето мнение за науката? — попита пакъ момичето, което държеше тетрадъ

ката въ ржце и изглежда записване си това, което говорѣше Учителя; вѣкопной адон вдркки -отной адон жэ втэнка втэнвди отвн од

Науката? Лъжливата и Истинска наука

Има две науки — една лъжлива наука, която не расте, не се развива. Тя е механическа наука, подобна на камънитѣ. Обаче, живата наука за която ви говоря, постоянно расте и се развива. Живата наука създава мисль у човѣка. Кой човѣкъ мисли? Само оизи мисли, който е уравновесилъ въ себе си скръбта и радостта. До като скръби човѣкъ, не мисли. До като се радва, човѣкъ сжшо не мисли. Когато скръби, той гледа по-скоро да се освободи отъ скръбта, когато се радва, той се захласналъ въ радостта и за нищо друго не мисли. Обаче, когато човѣкъ уравновеси въ себе си скръбта и радостта, той е свободенъ вече да мисли. Понеже е миналъ и презъ скръбта и радостта, той вече мисли, разсъждава за причинитѣ, които сж създали скръбта и радостта му. Ако при тѣзи разсъждения, човѣкъ може да намѣри причината за скръбитѣ и радоститѣ въ живота, той е попадналъ въ правата посока на своята мисль. Това значи права мисль. А като мисли право, той е свободенъ.

— Всѣки иска да бжде свободенъ, ама не може, условията днесъ. . . започна нѣкой и не довърши.

За свободата

— Всички хора искатъ да бждатъ свободни — каза Учителя. Свободата изисква едно нѣщо отъ човѣка: — който я придобие, да знае какъ да я пази. Свободниятъ човѣкъ контролира всичкитѣ

свои удове. Деятелността на неговитѣ удове се намира подѣ контролата на разумната му воля.

До като краката, ржцетѣ сж подѣ контролата на неговата воля, той е свободенъ да ходи. До като мозъкътъ, нервната му система сж подѣ контролата на неговата воля, той е свободенъ да мисли. Но помнете — свободниятъ човѣкъ е господарь на своитѣ действия, но не и на ония, които ставатъ вънъ отъ него, въ природата.

Потрѣбното

— Кажете ни иѣщо, което Вие мислите, че трѣбва да знаемъ, което ни е потрѣбно истински — каза една студентка, като си извади тетрадата отъ чантата — азъ бихъ искала да си го запиша.

Мнозина се засмѣха. Учителяня погледна внимателно и ѣ каза тихо:

— Хубаво правитѣ. Разумниятъ цѣни разумното. Запомнете, Истината не зависи отъ заключенията, които ний правимъ, но заключенията трѣбва да излизатъ отъ истината ако искаме да иматъ стойност.

Знайте, че само разбраниятъ природенъ законъ дава вътрешна сила и външни възможности. Човѣкъ е изразъ на това, което носи въ себе си, но свободенъ е само този, който самъ се ограничава.

Живота на всички хора се опредѣля отъ онази велика постоянна идея която тѣ иматъ за Бога.

— Какъ да го разберемъ това?, обади се иѣкой.

— Разчитайте на онова, което Богъ е вложилъ въ васъ, а другитѣ иѣща сж само спома-

гателни средства — ти сами ще дойдатъ на своето време.

— За живота ни кажете нѣщо, помоли студентката.

— Живота има за целъ любовта. Смиcъла на любовта е стремление къмъ свѣтлината. Стремeжа на свѣтлината е къмъ свободата.

Любовта всѣкога дава. Само даване което разширява живота е правилно даване.

— Какъ да даваме и защо? Днесъ хората сж толкова лоши, обади се нѣкой.

— Когато мислишъ за погрѣшкитѣ на хората, за злото — цапашъ си умътъ. Помнете: — винаги, когато твоятъ умъ е смутенъ, когато твоео сърдце е смутено и твоята воля ограничена — ти си на кривата страна. Правата мисль е оная, която е свързана съ разумнитѣ сили на природата. Правата мисль внася въ душата миръ, свѣтлина и свобода.

— Кажете ни тогава една права мисль! — пресече нѣкой бързо и всички впериха погледи въ Учителя. Той се усмихна.

— Та всичко което ви говоря е права мисль. Но ето ви още една за васъ: — нѣмашъ право да потискашъ извора да извира, но можешъ да му дадешъ каквото си направление искашъ.

— А въ що е тогава силата на човѣка? — запита високиятъ студентъ и безъ да си дава самъ отчетъ защо — смѣкна си фуражката.

— Силата на човѣка не седи въ неговото богатство, нито въ неговото знание, нито въ физическата му сила или добрина — това сж само капитали, съ които той може да работи. Силата на човѣка седи въ неговито разбиране на Великитѣ

Божи закони, които направляват неговия животъ.

Въ Битието е поставенъ като основа закона на свободата — всъки е свободенъ да мисли както иска, но всъки ще си носи и самъ последиците отъ своята мисълъ. Ние сме свободни въ мисълта си, но ако тя не е въ хармония съ мировитѣ закони, последициата на тая мисълъ ни ограничаватъ. А успѣхътъ седи въ поправенитѣ погрешка. Помнете — всъка идея, която носи радостъ, свобода и свѣтлина, е Божествена.

Всичко е хубаво, но безъ пари нищо не върви!

— Не може да се живѣе безъ тѣхъ, каза единъ отъ студентитѣ, клатейки глава песимистично, което накара всички да се изсмѣятъ високо не толкова защото имаше нѣщо много смѣшно въ думитѣ или жестътъ му, колкото отъ този идеенъ контрастъ, който така неочаквано се създаде.

Учителя помълча малко, а после додаде тихо:

— Да, прави сте, безъ пари не вървятъ нѣщата, но само въ човѣшкиятъ порядъкъ. Но я погледнете въ природата какъ сж нѣщата? За да живѣе човѣкъ най-първо му е потребенъ въздуха. Безъ него нито една минута не може да помине. Кажете, колко плащате за въздуха, който дишате? Колко плащате за слънцето, което ви грѣе и свѣти и съ това внася животъ у васъ и въ всичко живо на земята? Колко плащате на вѣтъра, който опреснява и пренася въздуха? Колко плащате на дъждътъ, който пречиства и ви дава водата толкова необходима за живота ни? Колко плащате на земята, която отъ едно зърно дава класъ? Колко

плащаме на едно дърво на което обираме плодовете, които то е произвело? Колко плащаме на овцата, на глупавата овца, която ний ученитъ хора събличаме отъ вълната за да се облечемъ самий ний...; на кравата — за нейното млъко; на кошката за яйцето и най-последно колко наемъ и разноски сте заплатили всички вий на своитъ майки, че сж ви носили и хранили въ утробата си, а после и като дѣца? Виждате колко много работи и то важни и съществени получаваме безъ пари! Природата нищо не иска, но ний хората сме си наредили нащъ собственъ порядъкъ въ свѣта въ който и паритъ вършатъ своята работа. Но то не е най-идеалното разрешение. Нима съ пари, купчина злато може да дадете животъ на единъ трупъ? Или здраве на единъ боленъ? Та тогава богатитъ и царетъ не биха умирали. Но паритъ сж внесли известно омекотяване въ обходата на хората. Порано всичко е било на силния — той е взималъ каквото искалъ. Въ сегашния човѣшки порядъкъ правото вече е на богатия. Сега се копува. Но онова, което ще даде истинска основа на добрия животъ, то ще бжде любовта.

Какъ да разбираме това?

— Питаше нѣкой, нали и сега се обичатъ хората, женатъ се... Учителя се усмихна.

— Обичатъ се, да, но какъ? И малкото дете обича и възрастния обича, но различно.

Има любовъ на лимонадата — изпиешъ лимонадата и хвърлишъ стъклото. Има любовъ на ябълката — изядешъ ябълката и не посѣешъ семената, а ги хвърлишъ, и най-последно има любовта на разумната книга на живота отъ която постоянно четешъ и учишъ.

Любовь, която не носи животъ, миръ и радостъ, не е любовь. Любовь, която не носи или не дава условия на живота, който е въ тебе да се разширява, да расте и се развива — не е любовь. Любовта прави и далечнитѣ близки. Срециашъ човѣкъ непознатъ и като го възлюбвашъ давашъ му да се разполага съ всичко, което имашъ. Не ли така правите и вие като възлюбите нѣкого?

Ако си уменъ и добъръ едновременно — любящъ си. Ако гледашъ и на другия като на себе си — ти ще бждешъ справедливъ. А самоумниятъ, добриятъ и справедливиятъ човѣкъ може да живѣе единъ разуменъ животъ на земята.

Ами Вашето учение какво е?

— Нашето? Не, то е на всички разумни същества. То е новото Божествено учение, което отъ край време иде и носи животъ на всички. То е приложението на Божественната любовь, Божественната мъдростъ и Божественната Истина въ сегашния животъ споредъ новитѣ методи за да може човѣкъ да стане разуменъ и съзнателенъ провдникъ и изпълнителъ на Божията Воля.

— Какъ може да стане това? — запитаха нѣколкомина изведнажъ.

— Е, това ще учите, каза Учителя засмѣнъ. —

И тия братя и сестри, които сж около васъ сж ученици на това велико училище. Тамъ има салонъ и книги, а има и великъ салонъ и ненаписани книги — посочи той съ широкъ замахъ къмъ небето. И вие самитѣ живи книги сте. И то отъ най-интереснитѣ. Остава само да започнете да учите.

— Искаме, обадиха се нѣколко души.

— Който търси — намира, каза Учителя и като вдигна ржка за поздравъ — тръгна си.

**Всичко относно книгата се адресира до
Л. Лулчевъ, ул. Опълченска № 64 София 3.**

Цена 5 лева